

Arrest

nr. 106 682 van 12 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat enerzijds X, handelend in eigen naam en anderzijds X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 november 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2012 tot weigering van afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kent op 23 december 2011 aan mevrouw A. K. H. A. K. de subsidiaire beschermingsstatus toe.

1.2. De echtgenoot en het minderjarige kind van mevrouw A. K. H. A. K. dienen op onbepaalde datum bij de Belgische vertegenwoordiger te Amman, Jordanië, aanvragen in tot afgifte van een visum type D met het oog op gezinshereniging.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 27 september 2012 de beslissingen tot weigering van afgifte van een visum type D. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10bis, § 2, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Immers uit de voorgelegde documenten blijkt dat mevrouw [K. H. A. K.] een equivalent leefloon ontvangt van het OCMW. Betrokkene is dus reeds zelf ten laste van de Staat en kan bijgevolg niet voorkomen dat haar familieleden ten laste zouden vallen van de openbare overheden zoals art 10§5 van hogervernoemde wet stipuleert.

De visumaanvraag wordt dan ook geweigerd. [...]

Betrokkene roept bij de indiening van de visumaanvraag de schending van art 3 van het EVRM niet in – betreffende zijn specifieke situatie – (immers toont geen enkel element aan dat er sprake is van uitzonderlijke humanitaire omstandigheden specifiek gericht tegen hen) zodat de Dienst Vreemdelingenzaken niet verweten kan worden de visumaanvraag niet vanuit deze positie te hebben behandeld.

Motivatie:

[...]

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Verzoekers verduidelijken ter terechtzitting dat het verzoekschrift is ingediend enerzijds door de heer A. Z. in eigen naam en anderzijds door de heer A. Z. en mevrouw A. K. H. A. K. namens hun minderjarige kind Y. Z.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 10 en 12bis, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. In de synthesesemorie verwijzen verzoekers naar artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet en betogen zij dat uit deze bepaling kan worden afgeleid dat subsidiair beschermden met een tijdelijk verblijfsrecht in België zich wel degelijk kunnen beroepen op de in deze bepaling voorziene vrijstelling van de voorwaarde dat zij dienen te beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen als de aanvraag gezinshereniging werd ingediend binnen het jaar na de toekenning van het statuut en de familiebanden reeds bestonden voor de subsidiair beschermde in België aankwam. Verzoekers benadrukken dat zij op 20 juni 2012 de aanvraag tot gezinshereniging hebben ingediend, zijnde binnen het jaar nadat hun echtgenote respectievelijk moeder op 23 december 2011 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en dat de bloed- en aanverwantschapsband reeds aanwezig was voor de komst naar België van hun echtgenote respectievelijk moeder.

3.2. Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar.

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

[...]"

Artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet stelt:

"De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. [...]."

Artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet luidt verder:

"Het tweede en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt."

Verzoekers betogen dat zij op grond van artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet zijn vrijgesteld van de vereiste dat zij het bewijs dienen te leveren dat het gezinslid dat zij wensen te vervoegen, die in België de subsidiaire beschermingsstatus geniet, beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Zij benadrukken in dit verband dat de aanvragen tot afgifte van het visum type D werden ingediend binnen het jaar na de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan het te vervoegen gezinslid en dat de gezinsband reeds bestond voor de aankomst van de echtgenote respectievelijk moeder in België.

Verzoekers geven aldus aan niet akkoord te gaan met de beoordeling in de bestreden beslissingen dat zij wel degelijk dienen aan te tonen dat is voldaan aan de voorwaarde vervat in artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet dat de vreemdeling die wordt vervoegd beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet.

De in casu relevante bepalingen van artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, luiden als volgt:

"Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen:

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

[...]"

Centraal staat aldus de vraag of een vreemdeling die een tijdelijk in het Rijk toegelaten gezinslid wenst te vervoegen die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, zich kan beroepen op de uitzondering vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet die inhoudt dat hij is vrijgesteld van de voorwaarde dat hij dient aan te tonen dat het te vervoegen gezinslid beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet wordt aan de genierter van de subsidiaire beschermingsstatus een verblijf van beperkte duur toegekend in de vorm van een verblijfstitel geldig voor één jaar die hernieuwbaar is. Pas na vijf jaar wordt de genierter van de subsidiaire beschermingsstatus toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk.

In artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet wordt evenwel niet bepaald dat de aanvraag tot gezinshereniging door het familielid moet worden ingediend in de loop van het jaar waarin de genierter van de subsidiaire beschermingsstatus na vijf jaar toegelaten wordt tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk, maar wel dat de aanvraag wordt ingediend "*in de loop van het jaar na [...] de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.*" De aanvraag mag dus reeds geschieden op een ogenblik waarop de genierter van de subsidiaire beschermingsstatus slechts over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt, en de bepalingen van artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet zijn onverminderd van toepassing op de aanvrager. In elk ander geval zouden deze bepalingen hun nut verliezen: het blijkt niet dat het familielid moet wachten tot de genierter van de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegelaten tot een onbeperkt verblijf, wat slechts kan na vijf jaar. Integendeel, de wetgever heeft voorzien dat het familielid dat de aanvraag binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming indient, geniet van bepaalde vrijstellingen. Deze vrijstellingen niet van toepassing verklaren omdat het om een tijdelijk verblijf gaat, ontnemt in casu elke zin aan de wetsbepaling vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat de voorwaarden tot gezinshereniging betreft, blijkt dat "*de voorwaarden voor de gezinshereniging van erkende vluchtelingen [...] niet [worden] gewijzigd, geheel conform de Europese Richtlijn 2003/86/EG*" (memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 443/0001, p.5).

Uit de voorbereidende werken blijkt niet dat een onderscheid gemaakt wordt tussen erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden, hoewel de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging uitdrukkelijk aangeeft niet van toepassing te zijn op een gezinshereniger die toestemming heeft om in een lidstaat te verblijven uit hoofde van tijdelijke bescherming of uit hoofde van vormen van subsidiaire bescherming (artikel 3.2. b) en c) van de richtlijn 2003/86/EG). Dat voormeld onderscheid niet beoogd werd door de wetgever, wordt bevestigd in het advies van de Raad van State nr. 49 356/4 van 4 april 2011 (*Parl.St.* 2010-2011, nr. 443/015, p. 10-11 en p. 13) waarin gesteld wordt "*Het voorgestelde artikel 10, § 2, vijfde lid, stelt erkende vluchtelingen en diegenen die subsidiaire bescherming genieten vrij van de voorwaarden inzake behoorlijke huisvesting, ziektekostenverzekering en stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen indien de aanvraag tot gezinshereniging ingediend is "in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt."* en "*Aangezien personen die subsidiaire bescherming genieten, wat de voorwaarden inzake gezinshereniging betreft op dezelfde manier behandeld worden als erkende vluchtelingen, [...].*"

Er kan in dit geval wel worden aangenomen dat de wetgever niet eenduidig is geweest door een bepaling inzake familieleden van vreemdelingen met een verblijfsrecht van beperkte duur in te voegen in een artikel dat betrekking heeft op familieleden van vreemdelingen met een verblijfsrecht van onbeperkte duur. Echter, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, heeft de wetgever uitdrukkelijk voorzien dat het familielid dat de aanvraag binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming indient, geniet van bepaalde vrijstellingen. Deze vrijstellingen niet van toepassing verklaren omdat het om een tijdelijk verblijf gaat, ontnemt in casu elke zin aan de wetsbepaling vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet en zou betekenen dat deze nooit kan worden toegepast.

Door aldus te vereisen dat de te vervoegen vreemdeling moet aantonen over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken – hoewel deze persoon een subsidiaire beschermde betreft, de aanvraag binnen het jaar na de toekenning van deze status werd ingediend en de gezinsbanden reeds bestonden in het land van herkomst – schendt verweerder artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. De schending van artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige onderdelen van het middel of van de overige middelen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2012 tot weigering van de afgifte van een visum type D worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS